

F R E D R I K
B A K M A N

MEDVEDGRAD

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Fredrik Backman
BJÖRNSTAD

Copyright © Fredrik Backman 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Medvedgrad je izmišljeno mesto
i sve eventualne sličnosti sa stvarnim
osobama ili događajima su slučajne.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sagi Bakman, mojoj baki,
koja me je naučila da volim sport. Kakav bih samo tih
život vodio bez njega. Nadam se da za velikim šankom
na nebu služe dobar suvi martini i da uvek prikazuju
Vimblon na velikom ekranu. Nedostaješ mi.

I Nedi Šafti-Bakman, mojoj najzabavnijoj,
najpromućurnijoj i najboljoj drugarici svađalici. Onoj
koja me uzdiže kada mi je to potrebno i prizemljuje me
kada to zaslužujem. *Asheghetam.*

1

Kasno uveče, negde krajem marta, jedna mlada osoba je uzela dvocevku sa sačmom u ruke, otišla pravo u šumu, uperila pušku drugoj osobi u čelo i pritisnula okidač.

Ovo je priča o tome kako je do toga došlo.

2

Tras-tras-tras-tras-tras.

Početak je marta u Medvedgradu i ništa se još nije dogodilo. Petak je i svi samo čekaju. Sutradan će juniorski tim Hokejaškog kluba Medvedgrad igrati polufinale najviše omladinske lige u zemlji. Koliko važno to može biti? Ne naročito važno, naravno. Kada se ne bi događalo ovde.

Tras. Tras. Tras-tras-tras.

Grad se budi rano, kao i svakog dana, jer mala mesta moraju sebi dati jedan korak prednosti kako bi se izborila za svoje mesto u svetu. Nizovi putničkih automobila na parkingu ispred fabrike već su prekriveni snegom, ljudi stoje sa poluotvorenim očima i poluzatvorenom svešću u tihim redovima, puštajući da elektronske propusnice potvrde njihovo postojanje uređaju koji registruje dolazak na posao. Otresaju bljuzgavicu sa cipela s pogledom kao na auto-pilotu i glasovima nalik na telefonske sekretarice, u iščekivanju da droga po njihovom izboru, kofein ili nikotin ili šećer, počne da deluje i učini im tela barem prihvatljivo funkcionalnim do prve pauze za kafenisanje.

Dole se putem udaljavaju oni koji rade u većim mestima, sa druge strane šume, rukavice se spuštaju na otvore iz kojih klima-uređaji izduvavaju topao vazduh, a psovke su od one vrste koja ljudima pada na pamet samo kada su pijani, na samrti ili se prerano ujutru nalaze u previše hladnom pežou.

Ako ćute, mogu da čuju i odatle: Tras-tras-tras. Tras. Tras.

Maja se budi u svojoj sobi, zidovi su ukrašeni kombinacijom crteža grafitnom olovkom i sačuvanih ulaznica za koncerte na kojima je bila u gradovima daleko odatle, što nije ni izbliza onoliko koliko bi želela da ih ima, mada znatno više od onoga što su joj roditelji zaista dozvolili. Ostaje da leži u krevetu, u pidžami, i svira gitaru. Voli sve u vezi s njom. Njenu težinu na svom telu, to kako drvo odgovori kada kucne po njemu prstima, žice koje joj se usecaju u kožu pre nego što zaista stigne da se probudi. Jednostavni tonovi, meki rifovi, to je za nju igra najlepša na svetu. Ima petnaest godina i već je stigla mnogo puta da voli, ali gitara će joj uvek ostati prva ljubav. Pomogla joj je da izdrži život u ovom gradu, da podnese to što je ćerka sportskog direktora jednog hokejaškog kluba iz šume.

Ona mrzi hokej, ali razume tatinu ljubav, jer je sport takođe instrument poput njenog. Mama je imala običaj da ćerki šapuće na uvo: „Nikad ne veruj ljudima koji u životu nemaju nešto što vole sasvim nekontrolisano.“ Mama voli čoveka koji voli jedno mesto koje voli jedan sport. Ovo je hokejaški grad i o njegovim ljudima se može reći štošta, ali oni su pouzdani. Ako živite tu, znate šta možete da očekujete. Iz dana u dan, iz dana u dan.

Tras.

Medvedgrad nije blizu ničega, to mesto čak i na karti deluje neprirodno. „Kao da je neki pijan džin pokušao da pišajući

ispiše svoje ime u snegu“, neki bi rekli. „Kao da su se priroda i ljudi nadvlačili u borbi za životni prostor“, možda bi primetili oni prisebniji. Bilo kako bilo, grad je izgubio, a i mnogo je već prošlo otkako je u nečemu pobedio. Poslova je manje, pa je svake godine manje i ljudi, a šuma proguta jednu ili dve napuštene kuće svake sezone. U doba dok je još imala čime da se pohvali, opština je na ulazu u grad postavila tablu sa jednim od onih slogana koji su u to doba bili popularni: „Dobro došli u Medvedgrad – Mi želimo malo više!“ Vetru i snegu bilo je potrebno nekoliko godina da izbrišu reč „više“. Ponekad je sve to izgledalo kao neki filozofski eksperiment: ako neki grad proguta šuma, a za to niko ne čuje, je li to onda uopšte bitno?

Da biste dobili odgovor na to, potrebno je da se spustite nekoliko stotina metara niže prema jezeru. Spolja gledano ne izgleda kao bogzna šta, ali u pitanju je ledena dvorana. Pre četiri generacije sagradili su je fabrički radnici, ljudi koji su radili šest dana nedeljno i kojima je bilo potrebno da se sedmog nečem raduju. Zatim je ostala gradu kao nasleđstvo, i on kao da je i dalje svu ljubav koju uspe da istisne iz sebe ulagao u tu igru: u led i zaštitnu ogradu, crvene i plave linije, palice i pak i svaki atom volje i snage u mladim telima koja se punom brzinom sjuruju u ugao loveći ga. Tribine su prepune svakog vikenda, iz godine u godinu, iako su uspesi kluba počeli naglo da opadaju istim tempom kao i gradska privreda. Možda baš zbog toga, jer svi se nadaju da će, kada klub ponovo bude započeo uspon, i ostatak sam od sebe slediti za njim.

I zato mesta poput ovog uvek moraju usađivati svoju nadu u budućnost mladima, jer oni se jedini ne sećaju da je nekada zapravo bilo bolje. To može predstavljati pravi blagoslov. I tako su napravili svoj juniorski tim onako kako su starije generacije pravile svoj grad: radili su vredno, trpeli udarce, nisu se žalili, držali su jezik za zubima, spremni da onim dripcima iz velikih gradova pokažu odakle dolaze.

Ovde i nema bogzna čega što bi vas moglo zainteresovati. Ali svako ko je ikada bio ovde, zna da je ovo hokejaški grad.

Tras.

Amat uskoro puni šesnaest godina. Njegova soba je toliko mala da bi, da se nalazi u nekom većem stanu u bogatijem delu nekog velikog grada, jedva mogla da prođe i kao američki plakar. Tapeti su u potpunosti skriveni posterima sa igračima iz NHL lige, uz dva izuzetka: prvi je slika koja prikazuje njega kada je imao oko sedam godina, s prevelikim rukavicama i kacigom koja mu pada na čelo, najsitnijeg među svim dečacima na ledu. Drugi je beo papir na kom je njegova mama napisala delove jedne molitve. Kada se Amat rodio, ona je ležala s njim na grudima u tesnom krevetu u maloj bolnici na drugom kraju planete, i tamo su bili sami na svetu. Tada joj je bolničarka prošaputala molitvu na uvo, kažu da ju je Majka Tereza zapisala na zidu iznad svog kreveta i bolničarka se nadala da će ona usamljenoj ženi dati snagu i nadu. Skoro šesnaest godina kasnije taj papirić i dalje visi na zidu kod njenog sina, reči su malo izmešane, ali zapisala ih je onako kako ih se sećala:

„Onoga ko je iskren drugi mogu prevariti. Ipak budi iskren.

Onoga ko je ljubazan drugi mogu da oklevetaju. Ipak budi ljubazan.

Sve dobro što si učinio danas, drugi mogu zaboraviti sutra. Ipak čini dobro.“

Amat je svake noći držao svoje klizaljke uz sam krevet. „Mora da se keva propisno namučila na porođaju, pošto si se očigledno rodio s njima“, šalio se stari domar u ledenoj dvorani. On je dečaku nudio da ih drži u ormariću svlačionice u klubu, ali je dečak voleo da ih nosi gore-dole. Želeo je da mu budu blizu.

On je uvek bio najniži u svim timovima, nikada nije imao mišiće kao drugi igrači, nikada nije udarao pak tako jako. Ali

zato niko u ovom gradu nije mogao da ga stigne. Niko ni u jednom timu s kojim se susreo nije bio toliko brz. Nije umeo to da objasni, ali pretpostavljao je da to funkcioniše isto kao što neki ljudi pogledaju violinu i vide samo hrpu dasaka i zavrtnja, dok drugi ljudi vide muziku. Klizaljke nikada nisu bile strane njegovom telu, naprotiv, on se kada obuje obične cipele osećao kao pomorac kada zakorači na kopno.

Poslednji redovi koje je mama napisala na papir okačen na njegov zid glasilu su:

„Sve što sagradiš, drugi mogu da unište. Pa ipak gradi. Jer na kraju je sve između tebe i Boga, a ono između tebe i ostalih nikada nije ni bilo važno.“

Odmah ispod toga, napisano crvenom kredom, odlučnim rukopisom deteta iz nižih razreda osnovne škole, stajalo je:

„ONI KAŽU DA SAM PRE MALI DA IGRAM. A JA ĆU IPAK DA POSTANEM 1 VELIKI IGRAČ!“

Tras.

Nekada je prvi tim Hokejaškog kluba Medvedgrad bio na drugom mestu najviše lige u zemlji, a to je bilo pre dve decenije i tri lige, ali sutra će se Medvedgrad ponovo odmeriti s najboljima. Pa onda, koliko važna može biti utakmica juniorskog tima? Koliko jednom gradu može značiti polufinale koje tinejdžeri igraju u omladinskoj ligi? Ne mnogo, naravno. Kada se ne bi događalo baš u ovoj tački na karti.

Dvestotinak metara na jug od saobraćajnih znakova počinje područje koje se zove jednostavno „Breg“. To je omalena skupina ekskluzivnih kuća sa pogledom na jezero. Ovde su susedi vlasnici prodavnica ili šefovi iz fabrike, ili pak oni koji svakog dana putuju na bolje poslove u većim gradovima, gde ih kolege na korporativnim zabavama razrogačenih očiju pitaju: „Medvedgrad? Zar se može živeti tako duboko u šumi?“ A oni

im, naravno, odgovaraju nešto o lovu i ribolovu, blizini prirode, ali u stvari sada već svi razmišljaju o tome je li zaista izvodljivo. Živeti ovde, ubuduće. I da li tu još ima ičeg osim vrednosti nekretnina koja opada zajedno s temperaturom.

Onda ih probudi jedno „TRAS“. I na licima im se pojavi osmeh.

3

Već više od jedne decenije susedi koji stanuju u vilama navikavaju se na zvuke iz dvorišta porodice Erdal: tras-tras-tras-tras-tras. Zatim sledi kratka pauza, dok Kevin sakuplja pakove. Pa onda tras-tras-tras-tras-tras. On je imao dve i po godine kada je prvi put stao na klizaljke, tri kada je dobio prvu palicu, sa četiri godine je bio bolji od petogodišnjaka, kada mu je bilo pet, igrao je bolje od sedmogodišnjaka. One zime kada je napunio sedam godina, zadobio je takve promrzline na licu da mu se, ako mu priđete blizu, i dalje vide sitne bele mrlje na jagodicama. Igrao je svoj prvi pravi ligaški meč tokom tog popodneva i u završnim sekundama promašio šut na otvoren gol. Momci iz Medvedgrada su pobedili sa 12 : 0, Kevin je postigao sve golove, ali je ipak bio neutešan. Kasno uveče su roditelji otkrili da nije u svom krevetu, oko ponoći je već pola grada bilo u šumi, obrazujući lanac za pretragu. U Medvedgradu se ne igraju žmurke i malo dete ne mora da ode daleko da bi ga progutao mrak, a malo telo se brzo smrzne na minus trideset. Tek kada je počelo da sviće, neko je otkrio da dečak uopšte nije u šumi, pošto stoji na ledu dole kraj jezera. Prethodno je tamo odvuкао gol i pet pakova i sve džepne lampe koje je mogao da pronađe, pa je onda iz sata u

sat uporno gađao iz istog onog ugla iz kog je promašio poslednji šut na utakmici. Plakao je na sav glas dok su ga nosili kući. One bele mrljice nikada nisu nestale. Imao je sedam godina i već tada su svi znali da u sebi ima medveda. To se ne može sakriti.

Njegovi roditelji su mu o svom trošku izgradili malo klizalište u dvorištu gde je sam šutirao svakog jutra, a susedi su svakog leta iskopavali čitava groblja pakova iz svojih leja. Tu će se generacijama u zemlji ispod cveća pronalaziti ostaci vulkanizirane gume.

Iz godine u godinu su slušali kako dečakovo telo raste, udarci su postajali sve jači i jači, sve brži i brži. Sada on ima sedamnaest godina i ovaj grad nije video hokejaša s talentom približnim njegovom još otkad su bili u prvoj ligi, pre njegovog rođenja. Imao je snagu, ruke, glavu i srce. A iznad svega je imao pogled, ono što je on video na ledu kao da se kretalo sporije od onoga što su videli svi ostali. U hokeju se svašta može naučiti, ali ne i to, s pogledom se rodite ili ne rodite. „Kevin? Dečko je ozbiljno dobar“, obično je govorio Peter Andešon, sportski direktor u klubu, i trebalo je da zna: poslednji toliko dobar igrač u Medvedgradu bio je isti taj sportski direktor, a on je dospao čak do Kanade i NHL-a, i odmerio se s najboljima na svetu.

Kevin je znao šta mu je potrebno, jer to su mu svi govorili još otkako je prvi put stao na klizaljke. Potrebno je sve. Potrebno je da od sebe date sve. I tako je svakog jutra, dok njegovi školski drugovi još duboko spavaju pod toplim pokrivačima, trčao po šumi, a zatim bi se našao ovde i tras-tras-tras-tras-tras. Onda skupljanje pakova. Tras-tras-tras-tras-tras. Skupljanje pakova. Treniranje s juniorskim timom svakog popodneva i s prvim timom svake večeri, onda teretana, pa još jedna tura po šumi i na kraju završni sat ovde pod sjajem specijalno montiranih reflektora na krovu vile.

Tras-tras-tras-tras-tras. To je sve što sport zahteva od tebe. Samo sve što imaš.

* * *

Kevin je dobijao sve moguće ponude, da pređe u neki veliki klub, da krene u hokejašku gimnaziju u jednom većem gradu, ali je sve dosledno odbio. On je momak iz Medvedgrada, otac mu je čovek iz Medvedgrada, to možda ne znači ništa na dru-gim mestima, ali ovde nešto znači.

Dakle, koliko važno može biti polufinale u juniorskoj ligi? Tek toliko važno da bi najbolji juniorski tim u zemlji mogao da podseti ostatak iste te zemlje na postojanje ovog mesta. Tek toliko važno da bi regionalni političari možda pristali da ulože novac na osnivanje hokejaške gimnazije ovde umesto čak tamo u Vresištu, tako da najveći talenti iz ovog dela zemlje pože-le da se presele u Medvedgrad umesto u velike gradove. Toliko da bi prvi tim ispunjen domaćim proizvodima mogao ponovo da se uzdigne do prve lige, ponovo privuče krupne sponzore ovamo, ubedi opštinu da sagradi novu ledenu dvoranu i veće puteve koji vode do nje, pa čak možda i taj konferencijski centar i taj tržišni centar o kom se već godinama razglaba, pa bi bilo moguće osnovati nove firme i stvoriti još radnih mesta, tako da stanovnici počnu da razmišljaju o renoviranju svojih stanova umesto o prodaji. To bi bilo važno barem za privredu. Za ponos. Za preživljavanje.

Toliko važno da bi jedan sedamnaestogodišnjak u dvorištu kuće još od one noći pre deset godina kada su mu promrzli obrazi stajao tu i šutirao pak za pakom, pritom noseći ceo grad na svojim plećima.

To bi jednostavno značilo sve.

„Dolina“ se nalazi na drugom kraju Medvedgrada, severno od saobraćajnih znakova. Centralni deo Medvedgrada sastoji se od kuća u nizu i omanjih pojedinačnih kuća u nižoj sferi srednje klase, ali u Dolini su samo stambene zgrade, smeštene što je moguće dalje od Brega. To su u početku bili samo nemaštoviti

geografski nadimci: Dolina se nalazi na nižem položaju od ostatka grada, tamo gde se teren spušta prema nekadašnjoj jami gde se vadio šljunak, a Breg je na uzvisini iznad jezera. Ali i onda kada se materijalno stanje ljudi s vremenom ravnomernije rasporedilo, nazivi su ipak ostali u narodu, sve dok nisu postali obeležje klase u podjednako meri koliko i delovi grada. Čak i u najmanjim mestašcima na ovom svetu deca rano nauče da postoje razdvojene društvene stvarnosti, a ovde to izgleda sasvim jednostavno: što dalje od Doline stanuješ, to bolje po tebe.

Fatima stanuje u dvosobnom stanu smeštenom skoro na samom najdaljem kraju Doline. Ona uz blagu primenu nasilja izvlači sina iz kreveta, a on sa sobom nosi svoje klizaljke. U autobusu su sami, i ne razgovaraju. Amat je do savršenstva doveo svoj sistem pomoću kog transportuje telo a da pritom nema potrebe da se do kraja razbudi u glavi. „Mumija“, zove ga Fatima nežno. Pošto stignu u ledenu dvoranu, ona se presvlači u svoju uniformu čistačice, a on ide da pronade domara. On prvo pokušava da joj pomogne u sakupljanju đubreta na tribinama, sve dok se ona ne razviče i ne otera ga. Dečak se brine zbog maminih leđa, a mama se brine da će druga deca videti dečaka s njom i zadirkivati ga. Otkako Amat zna za sebe, njih dvoje su sami na svetu. Kada je bio mali, krajem meseca je sakupljao prazne limenke na ovoj tribini, a ponekad to radi i sada.

On svakog jutra pomaže domaru, otključava vrata i proverava neonke, skuplja pakove i pokreće mašinu za led, pripremajući dvoranu za novi dan. Prvi dolaze umetnički klizači, u najnezgodnijim terminima. Zatim i svi hokejaški timovi, jedan po jedan, rangirani prema tome koliko su termini pogodni, naročito za juniorski tim i prvi tim. Juniorski tim koji je sada toliko dobar da su skoro stigli do vrha hijerarhije.

Amat još nije tu, tek mu je petnaest godina, ali možda će biti sledeće sezone. Ako bude radio sve što je potrebno. Jednog dana će odvesti mamu odatle, to zasigurno zna, jednog dana

će prestati da neprestano sabira i oduzima prihode i račune u glavi. Postoji jasna razlika između neke dece i neke druge dece, u tome da li neka od njih žive u kućama gde para može da ponestane, kao i u tome koliko su godina imala kada su to shvatila.

Amat zna da su mu mogućnosti izbora ograničene, pa mu je plan jednostavan: odavde do juniorskog tima, pa iz njega do prvog tima, a onda u profesionalce. Kada mu prva plata bude legla na račun, oduzeće mami ta kolica čistačice i više joj nikada neće dozvoliti da ih vidi, njeni bolni prsti će se odmoriti, a njena bolna leđa neće morati da ustaju rano. On ne želi da kupuje stvari. Samo da barem jedno veče legne u krevet bez računanja.

Domar je kucnuo Amata po ramenu kada je ovaj završio sa poslicima, i dodao mu klizaljke. Amat ih je obuo i vezao perle, uzeo palicu u ruke i izašao na prazan led. Takvu pogodbu je ovde sklopio, on domaru pomaže da podiže teške stvari i otvara zaglavljena vrata u ogradi pošto ovome reumatizam već počinje da prigovara zbog toga, a ako Amat obeća da će posle sam obrisati led, dobiće teren samo za sebe na jedan sat pre nego što počne trening umetničkim klizačima. To su najboljih šezdeset minuta u njegovom danu, svakog dana.

Stavlja slušalice u uši, pojačava muziku do daske i onda kreće punom brzinom. Leti preko leda i tako silovito se zaustavlja na zaštitnoj ogradi da mu kaciga udari u pleksiglas. Pa onda punom brzinom nazad. Opet. Opet. Opet.

Fatima nakratko skreće pogled s kolica kako bi priuštila sebi da nekoliko sekundi gleda svog sina tamo dole. Domar joj susreće pogled, a ona usnama oblikuje „hvala“. Domar samo klima glavom, krijući osmeh. Fatima se priseća koliko joj se čudnim učinilo kada su joj treneri iz kluba prvi put rekli da je Amat izuzetno nadaren. U to doba je još razumevala samo odlomke na švedskom, a to što je Amat umeo da se kliza još dok je jedva umeo da hoda za nju je predstavljalo božansku misteriju. Posle tolikih godina koje su prošle, ona se i dalje nije navikla

na hladnoću u Medvedgradu, ali je naučila da voli grad takav kakav jeste. I nikada joj se ništa u životu neće učiniti čudnijim od toga što je dečak koga je donela na svet na mestu koje nikada nije videlo sneg rođen za bavljenje sportom na ledu.

U jednoj od manjih vila u središtu naselja, Peter Andešon, sportski direktor Hokejaškog kluba Medvedgrad, izlazi ispod tuša crvenih očiju i zadihan. On jedva da je spavao i voda nije uspela da s njega spere nervozu. Dvapat je povraćao. Čuo je Miru kako tumara kroz hodnik ispred kupatila, polazeći da budi decu, i tačno je znao šta će mu reći: „Gospode, pa ti, Petere, imaš preko četrdeset godina, a ako je sportski direktor kluba pred juniorsku utakmicu nervozniji od samih juniora, onda je možda vreme da popiješ jedan oksazepam i trgneš neko piće da bi malo oladio?“ Porodica Andešon živi ovde već više od jedne decenije, otkako su se vratili kući iz Kanade, ali on i dalje nije uspeo u potpunosti da objasni svojoj supruzi šta hokej znači za Medvedgrad. „Ozbiljno? Zar ti ne misliš da se vi odrasli ljudi već malo previše oduševljavate zbog toga?“, pitala je Mira tokom cele sezone. „Ti juniori imaju sedamnaest godina! Oni su maltene deca!“

Prvih nekoliko puta je oćutao. Ali jedne večeri joj je rekao istinu: „Ja znam da je to samo igra, Miro. Znam. Ali mi smo grad usred šume. Mi nemamo turizam, nemamo rudnik, nemamo visokotehnološku industriju. Imamo mrak, hladnoću i nezaposlenost. I ako možemo još jednom da stvorimo oduševljenje u ovom gradu, u vezi sa bilo čime, onda nam se baš posrećilo. Ja znam da ti nisi odavde, draga, ovo nije tvoj grad, ali osvrni se oko sebe: radna mesta se zatvaraju. Opština zavrće slavinu. Ovde žive čvrsti ljudi, mi u sebi nosimo medveda, ali smo sada već primili mnogo udaraca zaredom. Ovom gradu je potrebno da u nečemu pobedi. Potrebno nam je da osetimo, makar jedan jedini put, da smo najbolji. Ja znam da je to samo igra. Ali... nije samo to. Nije svaki put.“

Mira ga je tada snažno poljubila u čelo, privukla ga sebi, nasmešila se i nežno mu prošaptala na uvo: „Ti si idiot.“ I jeste, naravno, on i sam to zna.

On izlazi iz kupatila i kuca na vrata svoje petnaestogodišnje ćerke sve dok ne začuje gitaru kako mu odgovara. Devojka voli instrumente, a ne sport. Nekim danima mu je žao zbog toga, ali većinu dana mu je drago zbog nje.

Maja nastavlja da leži u krevetu, pa svira glasnije kada se začuje kucanje, čuje roditelje tamo ispred. Mamu, koja je završila dva fakulteta i ume da citira čitav zakonik, ali ne može da nauči šta je ajsing ili ofsajd makar je zbog toga izveli pred sud. I tatu, koji opet ume do detalja da objasni svaku moguću strategiju u hokeju, ali nije u stanju da gleda nijednu televizijsku seriju sa više od tri lika a da svakih pet minuta ne uzvikne: „Šta se sada događa? Ko je ovo? Šta ćuti, zašto da ćutim? Sada nisam čuo šta su rekli... možemo li da premotamo unazad?“

Maja se na to i smeje i uzdiše. Nikada nemate veću želju da se odselite od kuće nego kada vam je petnaest godina. Baš je onako kako njena majka ima običaj da kaže kada joj hladnoća i tama već dobrano načnu strpljenje, a pritom je i popila tri ili četiri čaše vina: „U ovom gradu se ne može živeti, Majo. U njemu se samo može preživljavati.“

Nijedno od njih i ne sluti koliko je istine u tome.

4

Čitavim putem od svlačionice do kancelarije u kojoj sedi uprava, dečacima i momcima iz Hokejaškog kluba Medvedgrad usađuju u glavu jednu frazu: „Ne štedi se, nisi od stakla.“ Grube reči su deo igre podjednako koliko i gruba igra, ali ono što se desi unutar tih zidova ostaje među njima. To važi kako na ledu tako i van njega, jer svako mora da zna da je klub uvek na prvom mestu.

Jutro je i dovoljno je rano da ostatak ledene dvorane i dalje bude manje-više prazan, ne računajući domara, čistačicu i jednog usamljenog igrača iz omladinskog tima koji juri gore-dole po ledu. Ali u jednoj kancelariji na spratu grme odlučni glasovi ljudi u sakoima, pa se čuju i u hodnicima. Na zidu visi fotografija tima stara više od dvadeset godina, iz sezone kada je Hokejaški klub Medvedgrad završio na drugom mestu u celoj zemlji. Neki od ljudi iz te prostorije su i tada bili tu, neki nisu, ali su svi odlučili da je vreme za povratak. Ovo više neće biti grad zaboravljen u nižim rangovima takmičenja, već će se vratiti među elitu i uputiti izazov i najvećima.

Direktor kluba sedi za radnim stolom. On je najpreznojeniji čovek u gradu, neprestano preplašen kao dete koje je nešto

ukralo, a to je još više slučaj ovog jutra. Ima mrve po celoj košulji i žvaće sendvič toliko nespretno da se čovek prosto zapita je li možda sasvim pogrešno shvatio koncept jela. Tako radi kada je nervozan. Ovo je njegova kancelarija, ali on u njoj ima najmanju vlast.

Spolja gledano, hijerarhija u klubu deluje jednostavno: uprava imenuje jednog direktora koji upravlja svakodnevnim aktivnostima, taj direktor kluba zatim postavlja sportskog direktora koji angažuje igrače prvog tima i dovodi trenere. Treneri sastavljaju tim i niko se ne meša u tuđi posao. Ali iza zatvorenih vrata je naravno drugačije i ovaj direktor uvek ima razloga da se preznojava. Ljudi oko njega su članovi uprave i sponzori, jedan od njih je opštinski političar, a svi oni zajedno su najveći investitori i poslodavci u tom kraju. Naravno, svi su oni tu „nezvanično“. Tako to oni zovu, kada se ljudi sa uticajem i novcem slučajno svi zateknu na kafi na istom mestu, i to toliko rano ujutru da se čak ni lokalni novinari još nisu probudili.

Kafe-aparatu Hokejaškog kluba Medvedgrad potrebno je čišćenje čak i više nego direktoru kluba, pa niko ovamo nije došao zbog sadržine u šolji. Svaki čovek u prostoriji ima svoj plan, ono što baš on može dobiti od uspešnog kluba, ali imaju i još nešto važno što im je zajedničko: složni su u tome ko mora da dobije nogu.

Peter je rođen i odrastao u Medvedgradu, i ovde je prošao kroz mnoge različite faze: klinac u klizačkoj školi, junior koji obećava, najmlađi igrač u prvom timu, kapiten tima koji je umalo uspeo da stigne do prvog mesta u zemlji, velika zvezda koja je postala profesionalac u NHL ligi, i naposljetku heroj koji se vratio kući da postane sportski direktor.

Međutim, u ovom trenutku je pre svega čovek koji sanjivo tumara gore-dole po hodniku nevelike vile, otprilike svaki treći put udara čelom u policu za šešire, i mrmlja:

„Ma boga mu... je li *iko* video ključeve od volva?“

Po četvrti put pretražuje sve džepove na jakni. Njegov dvanaestogodišnji sin dolazi iz drugog pravca i vešto ga izbegava u dva hitra poskoka u stranu, pritom i ne skrećući pogled s telefona.

„Jesi li video ključeve od volva, Leo?“

„Pitaj mamu.“

„A gde je mama?“

„Pitaj Maju.“

Leo se izgubi u pravcu kupatila. Peter duboko udahnu.

„DRAGA?“

Nije bilo odgovora. Pogledao je svoj telefon, dobio je već četiri SMS-a od direktora kluba, koji mu poručuje kako mora da dođe u kancelariju. Tokom jedne uobičajene nedelje Peter provede u ledenoj dvorani sedamdeset-osamdeset sati, pa ipak jedva da stigne da pogleda treninge sopstvenog sina u istoj toj dvorani. U kolima ima štapove za golf koje preko leta upotrebi dvaput, i to ako ima sreće. Posao sportskog direktora oduzima mu ceo dan: on pregovara o ugovorima sa igračima, razgovara telefonom sa agentima, sedi u zamračenoj video-sali i proučava nova pojačanja. Ali ovo je mali klub, pa zato pošto završi s poslom pomaže domaru da zameni neonke i naoštri klizaljke, onda ugovara putovanja autobusom, naručuje dresove za utakmicu, turistička agencija istovremeno je i agencija za održavanje nekretnina, i bavi se tom ledenom dvoranom isto koliko i izgradnjom tima. To mu oduzima ostatak dana. Hokej je u tom smislu lako razumeti, jer nikada ne može biti deo vašeg života. On vam mora zauzeti ceo život.

Kada je Peter prihvatio posao sportskog direktora, celu noć je razgovarao telefonom sa Suneom, čovekom koji je bio trener prvog tima u Medvedgradu još otkako je Peter bio dete. Sune je naučio Petera da se kliza i pružio mu drugi dom u ledenoj dvorani, onda kada je dečakov prvi dom bio prepun alkohola i modrica. Postao je mentor, očinska figura pre nego samo trener, u nekim periodima Peterovog života taj starac je bio jedina osoba na koju je zaista mogao da se osloni. „Sada ti moraš da

budeš čvor“, objasnio je Sune novom sportskom direktoru. „Ovde svako vuče svoj konopac: sponzori svoj, uprava svoj, političari svoj, navijači svoj, treneri, igrači i roditelji svoje, i svako za svoj konopac vuče klub na svoju stranu. Ti moraš da budeš čvor.“

Kada se Mira sledećeg jutra probudila, Peter joj je objasnio svoj posao na još jednostavniji način: „U Medvedgradu se svi lože na hokej. Moj posao će biti da pritom ne zapale ništa drugo.“ Mira ga je poljubila u čelo i objasnila mu da je idiot.

„DRAGA, JESI LI VIDELA KLJUČEVE OD VOLVA?“, povikao je Peter kroz celu kuću.

Nije bilo odgovora.

Ljudi u kancelariji su se preslišavali šta sve treba uraditi, hladno i konkretno, kao da se radi o zameni starog nameštaja. Na staroj timskoj fotografiji na zidu Peter Andešon se nalazi u sredini, on je nekada bio kapiten tima, a sada je sportski direktor. To je savršena priča o uspehu i ljudi u prostoriji znaju koliko je važno graditi takvu mitologiju za medije i navijače. Kraj Petera na slici stoji Sune, trener prvog tima, koji je nagovorio Petera da se sa celom porodicom vrati kući iz Kanade po završetku profesionalne karijere. Njih dvojica su osmislili rad s mlađim kategorijama, sa ciljem da jednog dana imaju najbolji juniorski tim u zemlji. Tada su se svi smejali, a sada se ne smeje niko. Sutra taj isti juniorski tim igra polufinale, sledeće godine Kevin Erdal i još neki prelaze u prvi tim, sponzori će upumpati milioni cifre u klub i počinju ozbiljna ulaganja. Ništa od toga se ne bi desilo bez Petera, on je uvek bio Suneov najbolji učenik.

Jedan sponzor nervozno gleda na sat.

„Zar ne bi trebalo da je već tu?“

Direktoru telefon klizi kroz znojave prste.

„Sigurno je već na putu. Mislim da vozi decu u školu.“

Sponzor se osmehnu s visine.

„Možda njegova žena advokatica kao i obično ima važniji sastanak nego on? Je li ovo za Petera posao ili hobi?“

Jedan član uprave pročisti grlo, malo u šali, a malo i ne:

„Trebam sportski direktor koji je čizma. A ne papuča.“

Sponzor se iskezi i predloži:

„Možda bismo mogli umesto njega da zaposlimo njegovu ženu? Možda bi i štikla funkcionisala kao sportski direktor?“

Prisutni se nasmejaše. Odjekivalo je na sve strane.

Peter krenu prema kuhinji u potrazi za svojom ženom, ali umesto toga nalete na Anu, najbolju drugaricu svoje ćerke. Pravila je smuti. Ili je barem mislio da to radi, pošto je čitava radna površina bila natopljena ružičastom kašom neprijateljskog izgleda koja se mic po mic približavala ivici i spremala se da napadne, pokori i anektira parket. Ana skide slušalice sa ušiju.

„Dobro jutro! Blender vam je baš zeznut!“

Peter udahnu prilično duboko.

„Zdravo, Ana... Tu si... rano.“

„Ma ne, spavala sam ovde!“ odvrati ona bezbrižno.

„Opet? To je sad već... četvrta noć zaredom, je li?“

„Nisam brojala.“

„Nisi. Primetio sam. Hvala. Ali zar ne misliš da je vreme da neko veče odeš i kući i... šta znam. Uzmeš novu odeću iz svog ormana, tako nešto?“

„E, to nije nikakav problem. Ponela sam otprilike svu svoju odeću ovamo.“

Peter protrlja vrat, pokušavajući svim snagama da bude barem približno oduševljen ovim kao i Ana.

„Baš... divno. Ali... zar nećeš nedostajati svom tati?“

„Ne, ništa ne brinite. Mnogo pričamo preko telefona i tako.“

„Dobro, dobro, ali mislio sam da bi možda ipak morala jednog dana da odeš kući i prespavaš kod sebe? Možda?“

Ana ugura pomalo preveliku hrpu neidentifikovanih smrznutih bobica i vočki u blender i iznenađeno ga pogleda.

„Okej. Ali to će biti baš onako nepraktično, pošto mi je sva odeća ovde.“

Peter je dugo nepomično stajao i posmatrao je. Zatim je uključila blender a da prethodno nije stavila poklopac. Peter se okrenu, izađe u hodnik, i sa očajem koji je brzo narastao, povika: „DRAGA!“

Maja je i dalje ležala na svom krevetu, polako prebirala po žicama na gitari i puštala da se tonovi odbijaju o zidove i plafon, sve usamljeniji i usamljeniji, dok se ne rasplinu u praznom ništavilu. Čula je Anu kako hara po kuhinji, zatim je čula roditelje kako se puni frustracije mimoilaze u hodniku, tata bunovan i iznenađen, kao da se svakog jutra budi na mestu gde nikada nije bio ranije, mama usredsređena na cilj kao daljinski upravljana kosilica kojoj je pregoreo osigurač za prepoznavanje prepreka.

Ona se zove Mira, ali nikada nije čula nikog u Medvedgradu da joj tako izgovara ime. Na kraju je odustala i pustila ih da je zovu „Mia“. Ljudi su ovde bili toliko škrti na rečima da su izgleda želeli da uštede i na suglasnicima. U početku se Mira zabavljala odgovarajući: „Mislite na Pita?“, kada bi je neko u gradu upitao za muža. Ali svi bi je samo ozbiljno pogledali i ponovili: „Ne. Na Petera!“ Ironija se na ovom mestu smrzavala kao i sve drugo. I tako je Mira sada zabavljala isključivo samu sebe zaključujući kako su njena deca dobila imena baš zgodno siromašna suglasnicima, „Leo“ i „Maja“, da u opštinskoj matičnoj službi nikom ne bi eksplodirala glava.

Ona se kretala kroz omalenu vilu po utvrđenim obrascima, obukla se i popila kafu, sve vreme se simultano krećući napred kroz kupatilo, hodnik i kuhinju. Podigla je majicu s poda u ćerkinjoj spavaćoj sobi i u jednom potezu je složila, pritom ni za tren ne prestajući s pridikama o tome kako je vreme da pusti tu gitaru i ustane.

„Idi da se istuširaš, zaudaraš kao da si imala požar u sobi, a neko pokušao da ga ugasi redbulom. Tata vas za dvadeset minuta vozi u školu!“

Maja se preko volje, ali poučena iskustvom, oslobodila pi-džame. Nije imala jednu od onih majki s kojima se može raspravljati, već majku advokaticu koja nikada zaista ne prestaje da to bude.

„Tata je rekao da ćeš nas ti voziti u školu.“

„Tata je pogrešno informisan. I da, budi ljubazna pa zamoli Anu da počisti kuhinju kada bude završila sa svojim smutijima. Ja je volim, ona ti je najbolja drugarica i ne smeta mi što češće spava ovde nego kod svoje kuće, ali ako već treba da pravi smutije u našoj kuhinji, onda neka nauči da stavi poklopac na blender, a ti je moraš poučiti barem NAJOSNOVNIJIM funkcijama krpe za sudove. Okej?“

Maja prisloni gitaru na zid i uputi se ka kupatilu, a kada je okrenula mami leđa, prevrnula je očima toliko da bi joj na rendgenskom snimku pomešali zenice sa kamenom u bubregu.

„Nemoj da mi prevrćeš očima. Vidim da to radiš, iako te ne vidim da to radiš“, frknu mama.

„To su samo spekulacije i rekla-kazala“, promrmlja njena ćerka.

„Takve stvari ljudi govore jedni drugima samo u američkim serijama, već sam ti rekla!“, pobuni se mama.

Ćerka joj odgovori preterano glasnim lupanjem vratima kupatila. Peter povika „DRAGA!!!“ iz nekog dela kuće. Mira podiže još jednu majicu s poda i stiže da čuje Anin krik „U, jebote!“ pre nego što je smutijem tapetirala plafon kuhinje.

„Mogla sam da uradim nešto drugo sa svojim životom, znate“, tiho je rekla Mira, ne obraćajući se nikom posebno, pa spustila ključeve od volva u džep svoje jakne.

Muškarci u kancelariji su se i dalje smejali šali o štikli kada je do radnog stola doprlo oprezno nakašljanje sa vrata. Direktor

kluba milostivo mahnu čistačici rukom i ne gledajući je. Čistačica se svima izvini, a većina ljudi unutra ju je potpuno ignorisala, iako su uslužno podigli noge kada se žena protegla da dohvati korpu za otpatke i isprazni je. Čistačica se ljubazno zahvali, što niko nije primetio, a ona im to ni najmanje nije uzela za zlo, jer Fatimin najveći talenat je da nikome ne smeta. Sačekala je da izađe u hodnik, pa se tek onda uhvatila za leđa i isпустиła kratak uzdah bola. Nije želela da iko to vidi i ispriča Amatu. Njen dragi dečko se uvek previše brine.

Znoj je Amatu peckao oči dok je na terenu usporavao u pravcu ograde, palica mu je počivala na ledu, prsti su mu od vlage klizili nekoliko milimetara unutar rukavica, dah mu je cepao grlo, mlečna kiselina probadala butine. Tribine su bile prazne, ali je ipak povremeno bacao poglede prema njima. Majka mu je uvek govorila kako njih dvoje treba da budu zahvalni, a on je nije razumeo. Niko nije bio zahvalniji od nje, zemlji i gradu, narodu i klubu, opštini, susedima i poslodavcu. Bila je zahvalna, zahvalna, uvek zahvalna. To je zadatak majki. Ali zadatak dece je da sanjaju. I tako je njen sin sanjao o tome da će njegova mama jednog dana moći da uđe u neku prostoriju a da ne mora da se izvinjava zbog toga.

Treptao je dok mu znoj nije izašao iz očiju, namestio kacigu i zabo klizaljke u led. Još jednom. Još jednom. Još jednom.

Peter je imao već četiri propuštena poziva od direktora kluba, pa je uzrujano pogledao na sat i okrenuo se prema Miri kada je zakoračila u kuhinju. Ona sa osmehom osmotri kašu koju je Ana ostavila na radnoj površini i podu, znajući da Peter sigurno histerično vrišti u sebi. Oni su održavali čistoću na različite načine: Mira nije volela odeću na podu, dok se Peter zaista užasavao lepljivih stvari. Kada su se upoznali, njegov stan je izgledao kao da je upravo imao provalu, izuzev kuhinje i kupatila koji su podsećali na operacionu salu. Mirin stan je bio

sušta suprotnost tome. I tako nisu baš kliknuli istog trenutka, moglo bi se reći.

„Tu si, znači! Kasnim na sastanak u klubu. Jesi li videla ključeve od volva?“, prošištao je.

Pokušao je da se lepo obuče, sa kravatom i sakoom, što mu je i inače tek delimično polazilo za rukom. Mirina odeća je bila besprekorna, tkanina kao da joj je prianjala za kožu. Ispila je kafu i istim pokretom jedne ruke navukla kaput.

„Aha.“

On je stajao tu razbarušene kose i zajapurenog lica, sa smutijem na čarapama, pa je upitao:

„Da li bi možda htela da mi kažeš gde?“

„U mom su džepu.“

„Šta? A zašto?“

Mira ga poljubi u čelo.

„Da, šećerko, to je dobro pitanje. Pretpostavljam da mi se učinilo zgodnim da mi budu pri ruci ako već želim da odem volvom na posao. Pošto sam pretpostavila da bi se moglo smatrati pomalo neprirodnim kada bi se zastupnica naroda dovezla na posao u autu sa spojenim žicama.“

Peter zbunjeno provuče prste obe ruke kroz kosu.

„Ali... kako sad... valjda treba da ti ideš malim autom?“

„Ne, treba da ti ideš malim autom kod mehaničara. Pošto budeš ostavio decu u školi. Pričali smo o tome.“

„O tome NISMO pričali!“

Peter opsesivno obrisao donji deo njene šolje s kafom pomoću kuhinjskog ubrusa. Ona se nasmeši.

„Ali, dragi moj, piše ti u kalendaru na frižideru.“

„Dobro, ali ipak ne možeš tek tako da zapisuješ ovo ili ono a da ne RAZGOVARAŠ sa mnom o tome!“

Ona se strpljivo počesala po obrvi.

„Razgovarali smo. Razgovaramo sada. Ništa drugo i ne radimo, samo razgovaramo. S druge strane, slušanje...“

„Ali, Miro, molim te, imam sastanak! Ako budem zakasnio...“

Mira klimnu glavom prenaplašenim pokretima.

„Apsolutno, apsolutno, dragi. Ako ja budem zakasnila na moj posao, neko nevin može završiti u zatvoru. Ali izvini, prekinula sam te: ispričaj mi sad šta će se dogoditi ako TI budeš zakasnio.“

On je disao kroz nos, što je strpljivije mogao.

„Sutra je najvažnija utakmica ove godine, draga.“

„Znam, dragi. I sutra ću se naravno praviti da je važna. Ali dotad se moraš zadovoljiti time što se ostatak grada slaže s tobom.“

Nju je bilo teško impresionirati. A to mu je kod nje istovremeno bilo najprivlačnije i najviše mu je išlo na živce. Pokušao je da pronađe neki bolji argument, ali je Mira umesto toga naglašeno dramatično uzdahnula, spustila ključeve od volva na kuhinjski sto, pa stegnula pesnicu i pogledala u muža.

„Okej. Onda ćemo papir-kamen-makaze.“

Peter zavrte glavom i pokuša da zadrži smeh.

„Šta ti je sad? Opet imaš osam godina?“

Mira uzdignu obrvu.

„A šta je tebi? Bojiš se?“

Peterov osmeh je iščezao, umesto toga se sada napeto zagledao u nju i takođe stegnuo pesnicu. Mira je naglas izbrojala do tri. Peter je pokazao papir, a Mira je sasvim očigledno sačekala još pola sekunde, pa brzo prstima pokazala makaze. Peter kriknu za njom, ali ona je već uzela ključeve i uputila se ka predsoblju.

„Ali VARALA si!“

„Nemoj tako loše da podnosiš poraz, dragi. Ćao, klinici, budite dobri prema tati! Ili barem inače budite dobri!“

Peter je i dalje stajao u kuhinji i urlao:

„Da se nisi usudila da odeš! Varalice!“

Okrenuo se prema kalendaru na frižideru.

„OVDE ČAK I NE PIŠE NIŠTA O AUTO...“

Ulazna vrata su se zatvorila za Mirom. Napolju je kretao volvo. Ana je stajala u kuhinji i kliberila se, sa širokim trago-vima smutija oko usana.

„Jeste li je ikada pobedili u nečemu, Petere?“

Peter poče da masira kosu.

„Da li bi, molim te, otišla po mog sina i moju ćerku, pa ih zamolila da se obuku i sednu u kola?“

Ana živahno klimnu glavom.

„Naravno! Samo da malo počistim ovde!“

Peter molećivo zavrte glavom donoseći novo pakovanje krpa za sudove.

„Ne... ne, Ana... nemoj to da radiš, kad te molim. Stvarno mislim da samo može da ispadne još gore.“

Kada se smeh u kancelariji utišao, jedan sponzor je strogo odmerio direktora kluba, kucnuo prstima po njegovom stolu i upitao:

„Dakle? Hoće li zbog ovoga biti problema s Peterom?“

Direktor kluba obrisa čelo, pa odmahnu glavom.

„Peter radi ono što je najbolje za klub. Uvek. To i sam znaš.“

Sponzor je ustao, zakopčao sako i iskapio šolju kafe.

„Onda dobro. Ja sada imam još jedan sastanak, ali se uzdam da ćeš mu ti objasniti kako stvari stoje. I podsetiti ga na to od kojih para dobija platu. Svi mi znamo šta on oseća prema Suneu, ali ne smemo dozvoliti da mediji saznaju kako ovde postoji interni sukob.“

Direktor kluba nije morao da odgovori na to. Niko nije bolje od Petera znao šta im valja činiti. On će klub staviti na prvo mesto. Čak i danas, kada mu bude naređeno da iz njega izbací Sunea.

5

Zašto je uopšte ikome stalo do sporta?

Odgovor zavisi od toga ko ste. I ko ste bili nekada.

Niko ne zna tačno koliko je Sune star, on je od onih ljudi koji već barem dvadeset godina izgledaju kao da im je sedamdeset, a ni on sam se ne seća tačno koliko je dugo proveo kao trener prvog tima. Godine su ga učinile nižim, a stres i navike u ishrani širim, pa sada ima figuru Sneška Belića. Danas je došao na posao mnogo ranije nego inače, ali je ostao skriven na rubu šume ispred ledene dvorane kada je grupica ljudi izašla na vrata, i sačekao je da posedaju u svoje automobile i iščeznu. Ne zbog toga što se stideo, već što nije želeo da se oni stide pred njim. Većinu ih poznaje od malih nogu, a mnoge među njima je i trenirao. A najgore čuvana tajna u gradiću jeste to da nameravaju da ga otpuste i zamene trenerom juniorskog tima. Niko ne mora Sunea da odvrća od otvorenog sukoba u vezi s tim, jer on nikada ne bi radio protiv kluba, a zna da se ovde ne radi samo o hokeju.

Medvedgrad je siromašni delić jedne velike šume, ali u njemu i dalje ima bogatih ljudi. Oni su spasli klub od stečaja,

a sada žele nadoknadu za to: juniori će predvoditi pohod ka elitnom takmičenju. Sutra će pobediti u polufinalu omladinskog prvenstva, a sledećeg vikenda i u finalu. Kada opština bude odlučivala o mestu za novu hokejašku gimnaziju, neće moći da izbegnu grad s najboljim juniorskim timom u zemlji. Klub će postati samo jezgro planova za budućnost celog tog kraja, a uz novu gimnaziju doći će i nova ledena dvorana, pa zatim konferencijska sala i tržni centar. Hokej će postati više od hokeja, doneće i turizam, izgradnju brenda i kapital. Opstanak.

Dakle, klub nije samo klub, to je kraljevstvo oko kog se bore najjači ljudi u šumi, a tu nema mesta za Sunea. On posmatra ledenu dvoranu. Posvetio joj je čitav život. On nema porodicu, hobi, čak ni psa. Uskoro će ostati nezaposlen i ne zna od čega će tada živeti ili za šta će živeti. Pa ipak, ne može nikoga da krivi, ni direktora ni trenera juniora, a naročito ne Petera. Jadni Peter, verovatno još i ne zna za ovo, ali oni će ga primorati da sprovede u delo njegovo otpuštanje, on će biti taj koji će držati sekiru u ruci i posle sve objašnjavati medijima. Da bi bili sigurni u to da je klub ujedinjen i da su temelji čvrsti.

Pre ili kasnije sva sportska društva moraju odlučiti šta zapravo žele da postignu, a Medvedgrad više ne želi samo da igra. Oni će zameniti Sunea trenerom juniorskog tima, iz jednog jednostavnog razloga: kada Sune pred meč razgovara sa svojim igračima, drži im duge govore o tome kako treba da igraju srcem. Kada trener juniorskog tima uđe u svlačionicu, on izgovori samo jednu reč: „Pobeda.“ I juniori pobeđu. Ne rade ništa drugo već deset godina.

Ali Sune više nije siguran da je to sve što treba da čini jedan hokejaški klub. Momci koji nikada ne gube.

Omaleri auto se kreće tek očišćenim putem. Maja snuždeno naslanja čelo na prozor, onako kako to samo petnaestogodišnjaci umeju. Nešto dalje ka jugu sada je proleće, ali u